

er bygget. Det er nødvendigt, at man kan tiltrække Arbejdskraft, naar den tiltrænges, og støde den bort igen, naar det ikke længere kan betale sig at holde den fast. Det er altsaa selve Maskindriften og selve den industrielle Ordning, den, der nu breder sig fra Fabrikkerne gennem den lille Industri, gennem Hjemmearbejdet, lige ud i Landbruget, der gør, at Arbejdsløshed er blevet et permanent Problem. Det er saa langt fra at være et Depressions- eller daarlige Tiders Problem, det er et permanent Problem. Denne Reserve skal til, saaledes som Samfundet i Øjeblikket er organiseret.

Naar saa de socialt-konservative siger: Det er ganske rigtigt, følgelig maa vi forsøge at binde Arbejderne til Arbejdsvirk-somheden, de maa blive et Slags Embedsmænd, i alle Tilfælde de af dem, som er egnede til at være Arbejdere; eller naar det ifølge en anden Teori siges: Nej, hvad det gælder om, er, at Produktionsmidlerne og Arbejderne heftes sammen, eller naar en tredje Teori siger: I misforstaar det hele, det gælder blot om at faa fat i den Værdi, der ligger i Jorden, som tilhører os alle; naar blot Samfundet, hvem den tilhører, tilegner sig denne Grundværdi, er Arbejdsløsheden forsvundet med det samme —, naar alle disse Teorier kommer op, og vi ser den haarde Virkelighed trampe dem i Stykker, den ene efter den anden, uden Evne til at omdanne Menneskeskæbner, saa er det, vi nærmer os Problemet, simpelt hen sigende: Er der ikke en Form, under hvilken vi her i Danmark kan komme dette internationale Problem til Livs, om end ikke saaledes, at vi udrydder Ondets Aarsager, saa dog saaledes, at vi afbøder og mildner dets Følger for Arbejderen, for hans Familie og for det Samfund, han ellers falder til Byrde? Dette Spørgsmaal hviler ikke paa en sentimental, men paa en praktisk Betragtning. Og saa sker der altsaa det, at der her i Danmark paa national Grund opstaar en Ordning. Den opstaar paa en Maade, som er fuldkommen national ejendommelig derved, at medens den paa Papiret og efter Bogstaven er frivillig, har den taget alle med, og det opnaas kun paa een Maade, nemlig derved, at de Organisationer, hvorunder største Delen af Lønarbejderne samler sig, har taget Spørgsmaalet op og taget det op paa den beundringsværdige Maade, at det er de velstillede iblandt Lønarbejderne, der for den største Dels Vedkommende bærer Risikoen for de ringere stillede. Det var imponerende at høre, hvad det

ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) i Gaar oplyste, at blandt Formerne er det saaledes, at en Gruppe, der kun bestaar af 17,4 pCt. af samtlige Medlemmer — bærer over 70 pCt. af Udgifterne. Jeg synes, at den højtærede Indenrigsminister saa langt fra i sine Bemærkninger i Gaar burde have grebet ned i Indtægten for Aar, hvor der ingen Arbejdsløshed har været i et Fag, og som derved maaske har været ud over de Grænser, han har regnet med i Loven, at han burde have sagt til det ærede Medlem for 8de Valgkreds (Martin Olsen): Ja, jeg indser, at selv om der er Kommunitalskud, selv om der er Statstilskud, er det Arbejderne, der ved deres Forsikring bærer Sagen. Det er noget nationalt ejendommeligt, vi her har. Det er desuden det, der overalt i Europa, ja, i hele Verden, har vakt den Opsigt, det har, men det lægger jeg meget ringere Vægt paa, ligesom jeg lægger ringe Vægt paa, om de indretter København, efter som Turisterne synes om den eller ej. Det, jeg lægger Vægt paa, er, at det er lykkedes os at finde en Ordning, der passer os nationalt, fordi den regner med den Solidaritetsfølelse, der er i Arbejderklassen, og ikke regner galt med den. Men de Herrer kan dog være overtuede om, at dette Resultat ikke er naaet uden heftige Kampe, selv om vi ikke har set det udad til. Og naar vi altsaa skal til at revidere den bestaaende Lov, er det, vi først og fremmest maa sørge for, at Organisationernes, Fagforbundenes Ledere ikke mister deres Interesse for denne Sag og ej heller deres Hold paa Arbejderne. De Herrer kan være overtuede om, at for hvert lille Hold, som disse Ledere mister over deres Arbejdere og særlig deres velstillede Arbejdere, udsætter vi hele denne Institution for en uberegnelig Fare. Den, der vil Maalet her, maa ogsaa ville Midlet. Vi kan her ikke undersøge, om man har større eller mindre Sympati for Fagforbundene, saadan som det er undersøgt under tidligere Behandlinger af Sagen, om Fagforbundene er socialistiske, eller jeg ved ikke hvad. Vi maa tage Midlerne med Maalet eller lade begge falde.

Ud fra disse Betragtninger beder jeg de Herrer om at se paa § 5. Den højtærede Minister har Ret i, at efter § 5 er der i og for sig ikke nogen, der bliver jaget ud af Kasserne. Men det er lige saa overflødigt at sige det, som det er sandt. Spørgsmaalet er et helt andet: Egner denne Paragraf sig til at holde